

KÓRHÁZI KOSZT

Kétségtelen, hogy ami egy fővárosi közgyűlésen kétségtelen, az abszolút nem kétségtelen, hanem a legnagyobb mértékben kétséges. Ha tehát a főváros kórházairól a tegnapi közgyűlésen egy sor kétségtelen dolgot állapítottak meg, akkor azoknak még az ellenkezője sem kétségtelen. Ellenben kétségtelen, hogy a 384 fillér napi ápolási költség, amit most kivetettek, rémületesen nagy összeg és pedig nem azért rémületesen nagy, mert fölemelték 34 fillérrel, hanem mert már az előbbi 350 fillér is örjögően sok pénz volt nemcsak ahhoz képest, amit e kórházak nyújtanak, s ami 35 fillért sem ér meg, hanem ahhoz arányítva, hogy a főváros kórházai közintézmények a legnemesebb értelemben és ott ápolási költségeknek aligha volna szabad lenniük. Ha van üzem, amire szabad ráfizetni sok, vagy sok-sok milliót, a kórház-üzem az. Tehát a kórházaknál anyagi egyensúlyt keresni époly vétek, aminő vétek az, hogy egyéb dolgoknál viszont nem keresik ugyanezt az egyensúlyt. A megokolás, hogy miért kell a kórház ápolási költségeinek ilyen rettenetesen magasaknak lenniük, még a jóhiszeműek részéről is gyermekes. Hogy a kórházakban majdnem minden betegnek speciális koszt kell, diéta, s ez nagyon drága. Elhiszem, hogy a speciális koszt *kellene*, de hol ez a specialitás?

Ki nem tudja, hogy a főváros összes kórházaiban koszt helyett moslékot adnak a betegeknek, egyszerű, becsületes

moslékot, aminek a szaga fergetelem, a formája irtózat, az ize borzalom. Egyszer láttam az uccán, hogy a villamos nekiment egy kocsinak, amely a Rókus-kórházba vitte valahonnan (nem tudom honnan, de nagyon messziről) az ebédkosztot. A villamos eltörte a kocsi s ennek következtében a kövezetre tálalta a Rókus-kórház egész ebédjét. Hajmeresztő és gyomorkeverő látványosság volt. Ekkor nyílt alkalmam betekinteni a kórházi ételmezés titkaiba. Tessék elképzelni, milyen étel az, amit a harmadik határból szállítanak kocsin. Mire megérkezik: hideg, s még ha fölmelegítenék is, gyatra volna, mert már eredetileg az volt. A kocsiiban együtt lakik a tökkáposzta és a kalarábé a becsinált nemtom-mivel. Egyik étel átadja a szagát a másiknak, s ez — ismét — akkor is tönkretenné szegény ételeket, ha eredetileg jók lettek volna. De ne tessék elfeledni, hogy abban a kocsiiban a tegnapi étel szaga is benne van, sőt a tegnapielőttieké és a múlt-hetieké. Az egész egybekeveredik, a mai ételre csapódik, beleszivódik, s a beteg, akinek valóban valami extra-finom kosztra volna szüksége, ezt a hideg büzt eszi

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Göbor Andor
Cím: Kórházi koszt.

Forrás: A Nap

Bp.

1913 11/8

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

614.441

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

meg, ha meg tudja enni. Legtöbb esetben meg tudja, mert annyira éhes.

Azonban, s ez a tegnapi közgyűlésen is megpendült, nem is lehet ezen az állapoton segíteni addig, amíg a betegek kosztja nyerekedés tárgyát képezi. Mert képezi! De mennyire képezi! Ha a kosztot kiadják szállítóknak, akkor a

szállító nyerni akar rajta, s mert minálunk senkisésem akar úgy nyerni, hogy nyerek ugyan, de azért az áru, amit szállítok, legyen jó, hanem mindenki úgy nyer, hogy a bőrt meg a szőrt is lenyeri a szállított áru, világos, hogy a kórházi kosztnál csak a nyérés a fontos s nem a minőség, mert a nyerevény a szállító zsebébe megy, a minőség a betegek gyomrába. Ki a lelkiösmeretlen ebben? Nyilván a főváros is, amely a maga esztől nem jött rá még arra az igazságra, hogy a kórházi koszt nem lehet közszállítványozási alap, még akkor sem, ha tisztességes árlejtéssel adják ki a főzést, hát még akkor, amikor Budapesten tisztes versenytárgyalás el sem képzelhető. De hibáztatom az orvosokat is, akik megtűrrik, hogy intézeteikben moslékot adjanak koszt helyett. Meg-

szoktak, nem szoknak enni, vagy ha szólnak, félredobott jelentéseikben teszik, amiket az ördög sem olvas el a fővárosnál. Személyes afférekkel sokszor szaladnak ők a nyilvánosság elé, s ha előléptetési mizériák vannak, akkor — nagyon helyesen — módját tudják ejteni annak, hogy a közönség tájékozódjék. Ellenben a moslék-evésről csak akkor értesülök, ha vagy magam, vagy a rokonom, vagy a szomszédom fekszik be a kórházba. Ugy képzelem a dolgot, hogy amíg csak a főpolgármester panaszkodik a koszt miatt, addig rossz marad, majd ha az orvosok az orvosi becsületüket kötik ahhoz, hogy a kezelésük alatt ne moslékot egyék a beteg, akkor megváltozik az állapot.

GABOR ANDOR